

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1719

Quæst. 813. An qui novitiatu jam expleto à religione dimissus est, vel sponte re cessit, dein denuo receptus, de novo novitiatum inchoare & complere debeat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73957](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73957)

quos citat & sequitur. Barbof. l. c. Item. Tamb. de Jur. Abb. tom. 3. d. 6. q. 7. num. 16. Fagn. l. c. Nav. h. t. conf. 22. referentis declarat l. congreg. defuper in casu, quo novitius ultra sex menses absens in quadam curia tractavit negotia monasterii. Idemque de novitia dicit Delb. de immunitate Eccl. c. 19. dubit. 5. num. 12. si egrediatur ex rationabili causa v. g. morbi gravis curandi, de licentia superioris & cum habitu, contrarium de ea sentiente Grat. discept. for. c. 166. num. 14. cum Mendez l. c. apud Barbof. l. c. quin etiam, ut addit Delb. num. 13. ex Suar. tom. 4. de relig. tr. 8. l. 1. c. 8. num. 16. Quod si novitia egressa de licentia Abbatis, male tamen concessi, adhuc per talem egressum non interruptum novitiatum, quantum est ex vi juris communis. remittens etiam pro hoc ad Barbof. de potest. Episc. alleg. 101. num. 23. & 28. & Gavant. in man. Episc. v. monial. clausura. num. 13. Ratio hujus limitationis est, quod dum quia religiosus ubicunque de licentia & obedientia superioris degit, in monasterio degere sicuti jure censetur, ut cum Abb. in c. exscriptio num. 5. Nav. & Fagn. LL. cit. Reiffenst. h. t. num. 107. tam quia nullo jure cavetur, ut novitius toto anno probationis in monasterio degat. de quo paulo post. Sed neque, quod minus annus censetur continuus in ordine ad validam professionem, obstat, si novitatus tempore novitius per octo vel decem menses infirmus decumbat. Nav. l. c. conf. 32. testans de communi DD. Reiffenst. num. 108. Arg. c. sicut nobis. 17. h. t. quin & ut Pirh. h. t. num. 28. citatis Suar. l. c. tr. 3. l. 5. c. 14. n. 15. Navar. l. c. conf. 32. n. 2. si novitius statim ab ingressu fiat æger, & ea infirmitas duret toto anno, eo completo, potest facere professionem, quia quantum est in se, verè manet in statu probationis & obedientia religionis & in tali statu satis probatur per infirmitatem, an aptus sit ad religionem nec ne; ipse verò satis possit aliunde cognoscere mores & asperitates religionis. Si tamen incidere in furorem durante v. g. per mensem vel diutius, etsi novitatus de novo non foret inchoandas, spatium tamen illud temporis suppleendum esse, verum de hoc supra. q. st. antehanc. 3.

Quæst. 813. An, qui novitiatum jam expleto à religione amissus est, vel sponte recessit. dein denuo receptus, de novo novitiatum inchoare & complere debeat?

Resp. Negativè, si res neque ex parte novitii quò ad mores, neque ex parte religionis quò ad majorem rigiditatem sint notabiliter mutata: ut cum Gl. in c. eum qui. de R. 7. in 6. v. certus. in fine. Sylv. v. religio. 5. q. 3. Sanch. l. 5. mor. c. 5. n. 34. Pelliz. in man. regular. tr. 2. c. 1. q. 12. Pirh. h. t. num. 43. Wiestin. num. 29. contra Suar. l. 3. de relig. l. 5. c. 15. num. 8 & 9 eò quòd talis jam per annum integrum & continuum asperitatis ordinis expertus, & ordo vice versa mores illius, qui supponuntur non mutari, perspectos habeat, cujus utriusque causà annale novitiatum requirunt jura, quæ præterea nullibi probationem jam ritè peractam per egressum, ut vult Soar. extinguunt statuunt. neque etiam professionem immediatè novitiatum subsequi; id enim Trid. l. c. c. 16 non vult aut supponit, præcipiendo novitios finito novitatus tempore, si habiles reperti ad professionem admitti, vel è monasterio dimitti; cum id intelligendum sub conditione, nimirum, nisi dilationem & discontinuationem

professionis à novitiatu persuadeant aut efficiant iusta causà, pro ut declaratum à se congreg. testatur donat. tom. 2. prax. regular. p. 2. tr. 9. q. 18. num. 4.

2. Extenditur responsio ita, ut, qui religionem deseruit, rediens sine nova probatione a. m. m. i. t. t. i. offit ad professionem, non tantum in monasterio è quo egressus, sed & in alio ejusdem ordinis & regularis observantia. Sanch. Pirh. LL. cit. ubi etiam, quòd, si novitius post medium v. g. annum ad aliud ejusdem ordinis monasterium transferatur, necessarium non sit, ut de novo novitiatum incipiat. Item si professio alicujus ex aliquo defectu v. g. atatis aut inhabilitatis personæ, aliave de causa sit irrita, ut denuo legitime profiteatur, novitiatum necessario repetendus non est. quia cum novitatus fuerit valide completus, expleta atate vel sublato per dispensationem vel aliter impedimento inhabilitatis ad professionem nulla causa subest repetendi novitiatum. Sanch. l. 7. de matrim. d. 37. num. 45. & eq. Pirh. num. 45. quinimo, ut Idem cum Sanch. l. c. num. 47. & 50. quando professio fuit invalida, quia edita ante expletum novitiatum, necessarium non est totum annum repetere, sed sufficit explere illud tempus, quòd deerat anno integro probationis, & postea ratiocare professionem: quia nullus defectus in novitatu intervenit, nihilque refert, quòd post habitum professorum assumptum tempus probationis residuum fuerit expletum.

3. Econtra limitatur responsio primò, ut, si novitius ex inconstantia aliqua deseruit religionem, expedit, ut antequam admittatur ad professionem, eundem denuo probari, si non per totum annum, saltem per aliquod tempus, prout visum fuerit. Pirh. h. t. num. 43. Secundò, ut, si novitius justè ejectus sit, & dein rursus admittatur, debeat denuo inchoare annum probationis; eò quòd, cum fuerit judicatus à superiore ineptus ad ordinem, novitatus illius non fuit validus. Pirh. num. 46. quòd potissimum locum habere videtur, si ejectus ob malos mores, aut etiam propter tacitum ab eo impedimentum aliquod dirimens, seu invalidam reddens professionem in tali ordine, si id postmodum sublato per dispensationem. Secus tamen est, si injustè ejectus, & ideo appellationis gratià ad tens superiorem, jusque suum defendens causam evicerit; tunc enim restitui debet in integrum ad continuandum annum probationis. Pirh. l. c. cum Pelliz. l. c. c. 1. q. 26. num. 43. Tertiò, ut, si professus ad aliam diversi ordinis & regulæ religionem etiam laxiorem transeat, teneatur denuo totum annum probationis subire, antequam professionem in illa religione faciat. Nav. l. 3. conf. 6. num. 2. Azor. p. 1. l. 12. c. 14. q. 15. Sanch. l. 5. c. 4. num. 12. Pirh. h. t. num. 44. Rodriq. tom. 3. q. 15. a. 11. eò quòd nova professio secundum diversam regulam fieri debeat, ideo ea priùs probanda; religioq; ipsa ejus mores probate debeat; cum sæpe aptus ad unam religionem non sit aptus ad aliam. quòd si tamen religiosus ab ordine posteriore, ad quem legitime transivit, redeat ad priorem, opus non est novà probatione. Pirh. l. c. cum Pelliz. l. c. q. 13. num. 20.

Quæst. 814. Novitatus, an ab assumptione habitus inchoandus, & inchoandus?

Resp. Tametsi in plerisque ordinibus vi regulæ vigentisque consuetudinis requiratur, ut novitatus non nisi à suscepto regulari habitu inchoetur, ut